

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 19.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разглежда дело номер **5680** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 14157 от 13.06.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № Г 6740 от 28.05.2012 г. по описа на О”ПП” - СДВР, подадена от И. Г. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. С. А. от САК със съдебен адрес и адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.5 срещу Заповед № 146601 от 16.06.2011 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника АНД О”ПП” при СДВР.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като административният орган не е спазил задължението си при отнемане на повече от 2/3 от контролните точки да уведоми писмено за това лицето, за да може да възстанови част от тях. Твърди се, че реално жалбоподателят е останал без контролни точки на 11.08.2006 г., а заповедта е издадена на 06.06.2011 г. и връчена на 19.05.2012 г. В тази връзка се позовава на чл. 158, ал.1, т. 12 от ЗДвП, защото броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява служебно до максималния размер след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление (НП), с което на водача са отнети контролни точки, а последното НП е от дата 14.11.2006 г.

В хода на проведеното съдебно производство и по време на последното съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – началникът на О”ПП” при СДВР, редовно призован не се явява и не се

представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена на основание чл. 3, ал.1 от Наредба № Из – 1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат. За да издаде, оспорения административен акт, ответникът е посочил, че са налице 8 (осем) броя влезли в сила наказателни постановления с номера както следва – НП 52836 от 15.05.2006 г., с което са отнети 7 контролни точки, няма данни да е връчвано на адресата и за влизането му в законна сила; НП 56226 от 23.05.2006 г. с отнети 10 контролни точки, връчено на 14.07.2006 г. по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и влязло в законна сила на 22.07.2006 г.; НП 2200/2396/06 от 26.07.2006 г. с отнети 12 контролни точки – не е представено с административната преписка; НП 68972 от 13.06.2006 г.- 10 отнети контролни точки, връчено на 27.07.2006 г. по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и влязло в сила на 04.08.2006 г.; НП № 96783 от 11.08.2006 г. – 10 отнети контролни точки, връчено на 11.11.2006 г. по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и влязло в сила на 19.11.2006 г.; НП 1901/5989/06 от 11.12.2006 г. – 2 отнети контролни точки, няма данни да е връчвано на адресата и за влизането му в сила; НП 142826 от 06.11.2006 г. – 10 отнети контролни точки, връчено на 20.12.2006 г. по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и влязло в сила на 28.12.2006 г. и НП 1466018 от 14.11.2006 г. – 3 отнети контролни точки, връчено и влязло в законна сила на 23.09.2008 г., или общо отнети 64 контролни точки.

Оспорената заповед е мотивирана с факта, че И. Г. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал.4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си и са налице материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото изброените по-горе НП, заповед № Из – 1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по Закона за движение по пътищата; Наказателно постановление № 5969 от 01.09.2006 г., издадено от началник РПУ към ОДП С., с което са отнети 2 контролни точки, връчено на 30.10.2006 г. по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН; Докладна записка рег. № ЯРПП 878 от 23.01.2013 г. по описа на Областна дирекция – С. при МВР относно извършена проверка и комплектуване на материали по делото. От тази докладна се установява, че при извършена проверка в архива, съдържащ административно наказателни преписки по ЗДвП за 2006 г., не е установена преписката по издаване на НП № 2396 от 09.06.2006 г. и не се открити писмени доказателства за връчване и влизане в сила на същото. Към докладната записка е представен препис от НП.; Писмена молба от 10.08.2012 г. на процесуалния представител на ответника, в която се заявява, че относно НП 52836 от 15.05.2006 г. не се пази в архива на дирекцията административно наказателната преписка. Уточнява се, че съгласно Наредба № I – 157 от 2002 г. за отчета на водачите и тяхната дисциплина е изтекъл срокът за архивното пазене на АНП от 2006 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК вр. с чл. 172, ал. 4 от ЗДвП 14 -

дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Компетентността на началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция „Полиция“ (СДП) по издаване на процесната заповед произтича от нормата на чл. 52а, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 9, ал. 1, т.1 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР), с чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР и с чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР. Съгласно чл. 52а, ал. 2, т. 4 от ЗМВР Главна дирекция „Охранителна полиция“ осъществява контрол на безопасността на движението по пътищата, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства и на пътнотранспортните произшествия. Видно от чл. 9, ал. 1, т.1 от ППЗМВР Главна дирекция "Охранителна полиция" осъществяват законово регламентирани дейности на определената им територия. В чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР са посочени структурните звена, сред които са и отделите, а нормата на чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР предвижда, че те се ръководят от началници, какъвто е и издателят на оспорената заповед.

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в нарушаване на чл. 59 от АПК, а именно липсата на фактически и правни основания за това.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т.4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че Б. Д. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4, а именно, че в качеството му водач, на когото са отнети всички контролни точки, е загубил придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Отнемането на контролните точки е обвързано с наличието на предпоставките на чл. 3, ал.1 и ал.2 от Наредба № Из – 1959/2007 г., според която норма за контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

С оглед посоченото по-горе, безспорно по делото е установено, че само по четири от всички изброени НП има данни за датата им на връчване и влизането им в сила. По отношение на останалите, видно от изброените по-горе приети писмени доказателства, се установява, че липсват данни да датите им на връчване и съответно влизането им в сила. Единствено е получено НП, издадено от РПУ при ОД – С. на МВР, но за същото се установява несъответствие в третата цифра от номера му и в датата на издаване. Това обстоятелство не следва да се приеме за съществено нарушение на законовите изисквания, тъй като от съдържанието му се установява наказаното лице, което е индивидуализирано с три имена, ЕГН номер и адрес.

В случай, че така посочените 4 бр. Наказателни постановления да бъдат изключени от

посочените в оспорвания административен акт, не биха повлияли съществено на броя отнети контролни точки, тъй като същият е повече от законово установения максимален брой 39 (чл. 2 от НАРЕДБА № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, отм.).

По отношение на наведените възражения с жалбата, съдът съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП намира, че на водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Отнемането на контролните точки е релевантен факт, с чието проявление възниква публичното право на административния орган да приложи ПАМ, като из земе свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършвано правонарушение. След като отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП), с обективизиране на предвидените по закон предпоставки административният орган е бил длъжен да наложи ПАМ с преустановителен характер. При това положение оплакване, че ответникът неправилно е приложил материалния закон, не се оправдава от фактическа страна.

Противно на доводите на жалбоподателя, моментът на връчване на акта е ирелевантен за преценката на неговата законосъобразност. Съгласно чл. 172, ал. 4, вр. с ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност, като обжалването на заповедите се извършва по реда на АПК. Следователно законодателят е свързал прилагането на ПАМ с издаването на съответния акт, а не с неговото съобщаване и изпълняемост. Административният акт произвежда действие от момента на неговото издаване, т. к. правните му последици настъпват тогава, поради това, че волеизявлението на административния орган, обективизирано в акта е насочено към промяна на определени правоотношения, такива, каквито са към момента и за в бъдеще. Правната сила на акта съществува от датата на неговото издаване, но се проявява посредством неговото изпълнение, с което реално се осъществява и промяната в правоотношението. Самото изпълнение е свързано с узнаване (връчване) на акта и се реализира в по-късен момент от пораждане на правното му действие. Ето защо принципът на административното правосъдие, че законосъобразността на административните актове се преценява към момента на тяхното издаване, освен ако със закон не е установено друго, е приложим на общо основание и в конкретния случай. ЗДвП не установява друго и законосъобразността на оспорената заповед следва да бъде изследвана към датата на нейното издаване.

В контекста на гореизложеното не могат да бъдат споделени поддържаните доводи от жалбоподателя за незаконосъобразност на приложената ПАМ с оглед изтекла погасителна давност по отношение определените административни наказания за нарушения на ЗДвП. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания няма отношение към оспорената заповед за налагане на ПАМ. Вярно е, че отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, но само по себе си то не съставлява административно наказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват

правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидиарно НПК (А.: чл. 84 от ЗАНН). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Поради това институтът на погасителната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносими. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно.

Възражението на жалбоподателя Г. за липса на фактическо основание за прилагане на ПАМ, поради наличие на правоизключващ факт - служебно възстановяване на контролните точки до първоначалния максимален размер, на основание чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, също е неоснователно.

Разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, в приложимата редакция ДВ, бр. 51/2007 г. прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява: 1). чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година; 2). служебно, до максималния размер, 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки.

А съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството

При тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП (редакция ДВ, бр. 51/2007 г.). Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо при частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер (А.: чл. 158, ал. 2 от ЗДвП), но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит (чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП). В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда на чл. 157, ал. 5 от с. з - с полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично е да се приеме, че при частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминат допълнително обучение, а при изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Идеята на служебното възстановяване по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е да се поощрят шофьорите да бъдат изрядни и не допускат нарушения на правилата за движение по

пътищата; но не и да се признае отново правоспособност на водач на МПС. Следва да се има предвид още, че изпълнението на процедурата по чл. 158, ал. 1 от ЗДвП изисква отразяване на факта на възстановяване на точките в съответните регистри.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 146601 от 16.06.2011 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника О"ПП" при СДВР.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: